

PROP DE VOSALTRES

Que tots siguem u

Des del 18 fins al 23 de gener totes les Esglésies i comunitats cristianes ens unim en la pregària, i li demanem al Senyor que ens il·lumine per trobar els camins que ens permeten aconseguir una unitat plena i visible entre tots els cristians, i així l'Església arribi a ser, enmig d'aquesta humanitat dividida, món reconciliat i signe del Regne de Déu.

Gràcies a Déu, cada vegada els signes de comunió i de caritat fraterna entre les Esglésies són més freqüents i més visibles per al nostre món. La nostra diòcesi, per posar un exemple concret, ha posat a disposició de l'Església Ortodoxa Romanesa tres llocs on poden celebrar la litúrgia i atendre espiritual i pastoralment als seus fidels, així com altres tres per a l'Església Anglicana d'Anglaterra. Tenint en compte el reduït nombre de fidels d'aquestes Esglésies, la nostra diòcesi és generosa amb ells, perquè d'aquesta manera s'eviten desplaçaments llargs i es facilita l'atenció pastoral als seus fidels. Aquests gestos manifesten un sentiment de fraternitat cada vegada més clar i són expressió d'un reconeixement mutu de què en totes les Esglésies actua l'Esperit vessant la seua gràcia i els seus dons de salvació.

Al llarg d'aquesta setmana de pregària, els cristians de les distintes confessions que ens reunim en oració, escoltarem i meditem junts un text de la Primera Carta de Sant Pere: «Però vosaltres sou un llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu les gestes d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seua llum admirable» (1Pe 2,9).

Aquesta carta és una espècie de catequesi dirigida als creients per recordar-los la grandesa dels

dons que han rebut en el baptisme i instruir-los en les exigències que es deriven del fet d'haver cregut en Crist, d'haver sigut regenerats pel baptisme i haver entrat a formar part del Poble de Déu. Açò és important, perquè la fe en el Senyor i el baptisme és el que ens uneix a tots els cristians. La Setmana d'Oració per la Unitat ens ajuda a situar-nos en la perspectiva correcta per a una relació autènticament fraterna entre els cristians i entre les Esglésies. Reconeixent les diferències que encara no s'han superat, no hem d'oblidar que els dons de la fe i la regeneració baptismal constitueixen un fonament tan sòlid per a viure en la caritat fraterna, que aquesta no ha de trencar-se malgrat les divisions que romanen.

En aquest text se'ns invita que junts agraïm a Déu el do d'haver-nos cridat a la fe i a entrar a formar part del seu Poble. Les expressions amb què

es designa els creients (llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa) indiquen que per a ells açò és un «honor» (1Pe 2,7), però que no es deu als seus mèrits, sinó que és una gràcia immerescuda de Déu: és Ell qui ens ha escollit, ens ha cridat i s'ha compadit de nosaltres (1Pe 2,10). També se'ns recorda que aquest do suposa el compromís de donar testimoni proclamant junts les gestes del Senyor vivint una vida de santedat (1Pe 1,15), estimant-nos els uns als altres com a germans (1Pe 1,22) i estant disposats a patir per la fe (1Pe 3,17). Encara que pertanyem a distintes Esglésies, açò, que és el més important en la vida cristiana, ho podem fer i testimoniar junts.

Que no defallim en la pregària.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (i II)

La concepció del món com un do, com un bé donat que cal servir i protegir és determinant a l'hora de relacionar-s'hi correctament. Des d'una concepció genuïnament cristiana, el món natural és creació de Déu, una realitat que procedeix d'Ell i que expressa, d'una manera plural, la seva majestuositat.

El mode com s'ha originat el món i l'evolució que ha tingut lloc al llarg dels diferents períodes de la història natural no escau ni a l'ètica ni a la teologia discernir-ho. Massa freqüentment s'han

generat malentesos en la història, per causa d'una indefinició dels camps disciplinaris i de les metodologies.

Més enllà de les hipòtesis plausibles, no n'hi ha cap que pugui negar la tesi de què el món té un origen en una realitat fonamental que l'hagi causat.

No és, doncs, insensat, comprendre el món com un do meravellós, com un espai entregat generosament per realitzar-hi l'aventura humana. L'experiència d'aquest do suscita en l'ésser humà ad-

miració i, a la vegada, gratitud. Aquesta gratitud es tradueix en una actitud de respecte, de veneració, d'agraïment a qui l'ha fet possible.

Les generacions futures ens demanaran comptes per les decisions que hem pres durant el període d'història que ens ha tocat viure.

Nosaltres ens lamentem, molt sovint, d'allò que van fer i desfer els homes que ens van precedir en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Que todos sean uno

Desde el 18 hasta el 23 de enero todas las Iglesias y comunidades cristianas nos unimos en la plegaria, y le pedimos al Señor que nos ilumine para encontrar los caminos que nos permitan conseguir una unidad plena y visible entre todos los cristianos, y así la Iglesia llegue a ser, en medio de esta humanidad dividida, mundo reconciliado y signo del Reino de Dios.

Gracias a Dios, cada vez los signos de comunión y de caridad fraterna entre las Iglesias son más frecuentes y más visibles para nuestro mundo. Nuestra diócesis, por poner un ejemplo concreto, ha puesto a disposición de la Iglesia Ortodoxa Rumana tres lugares donde pueden celebrar la liturgia y atender espiritual y pastoralmente a sus fieles, así como otros tres para la Iglesia Anglicana de Inglaterra. Teniendo en cuenta el reducido número de fieles de estas Iglesias, nuestra diócesis es generosa con ellos, porque de este modo se evitan desplazamientos largos y se facilita la atención pastoral a sus fieles. Estos gestos manifiestan un sentimiento de fraternidad cada vez más claro y son expresión de un reconocimiento mutuo de que en todas las Iglesias actúa el Espíritu derramando su gracia y sus dones de salvación.

A lo largo de esta semana de plegaria, los cristianos de las distintas confesiones que nos reunimos en oración, escucharemos y meditaremos juntos un texto de la Primera Carta de San Pedro: «Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del Señor que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa» (1Pe 2,9).

Esta carta es una especie de catequesis dirigida a los creyentes para recordarles la grandeza de los dones que han recibido en el bautismo, e instruirles en las exigencias que se derivan del hecho de haber creído en Cristo, de haber sido regenerados por el bautismo y haber entrado a formar parte del Pueblo de Dios. Esto es importante, porque la fe en el Señor y el bautismo es lo que nos une a todos los cristianos. La Semana de Oración por la Unidad nos ayuda a situarnos en la perspectiva correcta para una relación auténticamente fraterna entre los cristianos i entre las Iglesias. Reconociendo las diferencias que todavía no se han superado, no hemos de olvidar que los dones de la fe y la regeneración bautismal constituyen un fundamento tan sólido para vivir en la caridad fraterna, que ésta no debe romperse a pesar de las divisiones que permanecen.

En este texto se nos invita a que juntos agradezcamos a Dios el don de habernos llamado a la fe y a entrar a formar parte de su Pueblo. Las expresiones con las que se designa a los creyentes (linaje elegido, sacerdocio real, nación santa) indican que para ellos esto es un «honor» (1Pe 2,7), pero que no se debe a sus méritos, sino que es una gracia inmerecida de Dios: es Él quien nos ha elegido, nos ha llamado y se ha compadecido de nosotros (1Pe 2,10). También se nos recuerda que este don supone el compromiso de dar testimonio proclamando juntos las grandezas del Señor viviendo una vida de santidad (1Pe 1,15), amándonos unos a otros como hermanos (1Pe 1,22) y estando dispuestos a sufrir por la fe (1Pe 3,17). Aunque pertenezcamos a distintas Iglesias, esto, que es lo más importante en la vida cristiana, lo podemos hacer y testimoniar juntos.

Que no desfallezcamos en la plegaria.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Presentació del llibre *Joan Carrera. Un bisbe del poble*

El 2 de desembre tingué lloc, a l'Espai Patronat, la presentació del llibre *Joan Carrera. Un bisbe del poble*, a càrrec dels autors Srs. Joaquim Ferrer i Francesc Teruel. Presidí l'acte el Sr. Bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, estant també present a la taula presidencial el Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat.

S'inicià l'acte amb unes paraules de salutació del Sr. Bisbe i tot seguit cedí la paraula al Sr. Francesc Teruel. Els primers trets que destacà del bisbe Carrera foren que va viure amb un compromís cristià i social, essent respectat i admirat en l'àmbit eclesial, cultural, social i polític. Era un intel·lectual profundament humà. Per poder perpetuar la seua vida i el seu record hem escrit la seua biografia. El bisbe Joan era un gran comunicador dels seus pensaments, unint esforços per tal de

fer presents als cristians en el si de la societat actual.

Ens ha deixat molts escrits, però no teníem una biografia completa. Per aquest motiu hem dedicat tres anys de recerca per poder treure a la llum aquesta obra, prestant la seua col·laboració i testimoniatge unes vuitanta persones a fi de conèixer més el bisbe Joan, intentant que fos aquest llibre com un homenatge a un bisbe del poble.

Finalment, i com a cloenda de l'acte, ens adreçà unes paraules el nostre bisbe Enrique. Ens digué: Quan mirem la història de l'Església, cada Concili crea una imatge del bisbe. En el Concili de

Trento, sant Carles Borromeo, sant Tomàs de Villanueva i altres. Llegint la biografia del bisbe Joan Carrera, no podem deixar de pensar en el Concili Vaticà II, que també portà a un ideal de bisbe i de pastor en la segona meitat del segle xx. La Constitució sobre l'Església diu: «*La missió de l'Església és essencialment religiosa i per tant, plenament humana*». L'Església, oberta a aquestes realitats humanes i socials, les il·lumina amb el missatge de l'Evangeli. Joan Carrera va ser un bisbe que va intentar fer vida i posar a la pràctica el principi del Vaticà II. Un pastor que sabia que la missió religiosa no podia donar l'esquena en els ambients en què vivim.

Molts dels presents vam tenir ocasió d'adquirir el llibre i els autors van tenir la gentilesa de posar-nos una dedicatòria.

Maria Joana Querol

Recés d'Advent a la Terra Alta

El diumenge 6 de desembre unes 60 persones de l'Arxiprestat de la Terra Alta ens vam trobar a Batea, a la capella de la Mare de Déu del Portal, per celebrar el recés d'Advent. Aquest any fou Mn. Julián Escudé, rector de Batea i d'Horta, el qui ens va fer la xerrada.

A les 16.30 h ens trobàrem a la capella on Mn. Julián, tenint com a base la Paràbola del Bon Samarità, ens féu tres preguntes: Com és aquest Senyor que esperem? Val la pena preparar-nos? I com ens preparem? En acabar la xerrada vam tenir bon temps de pregària personal davant el

Santíssim i oportunitat de rebre el Perdó.

Sobre les 18.30 h vam acabar amb unes pastes i vi de la terra, desitjant-nos un Bon Nadal i un bon inici de l'Any de la Misericòrdia.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Ferides (I)

Sabem que en qualsevol història familiar no hi manquen moments en els quals la intimitat dels éssers més estimats queda ofès pel comportament dels seus membres. Paraules i accions (i omissions!) que, en lloc d'expressar amor, el redueixen o, pitjor encara, el mortifiquen.

La buidor de l'amor conjugal escampa ressentiment en les relacions. I sovint la disgregació «cau al damunt» dels fills.

En la família tot està relacionat: quan la seva ànima està ferida en algun moment, la infecció s'encoman a tots. I quan un home i una

dona, que s'han compromès a ser «una sola carn» i a formar una família, pensen obsessivament en les pròpies exigències de llibertat i de gratificació, aquesta distorsió ataca profundament el cor i la vida dels fills.

És cert, per altra part, que hi ha casos en els quals la separació és inevitable. A vegades pot ser fins i tot moralment necessària, precisament quan es tracta de sotraure el cònjuge més feble, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i per la violència, per la humiliació i l'explotació, per l'allunyament i per la indiferència.

No manquen, gràcies a Déu, aquells que, sostinguts per la fe i per l'amor als fills, donen testimoni de la seva lleialtat a una relació en la qual creien, malgrat que semblava impossible de fer-la revivre. No tots els separats, però, senten aquesta vocació. No tots reconeixen, en la soledat, una crida que el Senyor els fa. Al voltant nostre trobem diferents famílies en situacions anomenades irregulars i ens fem moltes preguntes. Com podem ajudar-les? Com podem acompanyar-les?

(Dimecres, 24 de juny de 2015.)

Bicentenari de la creació de la parròquia de Santa Bàrbara màrtir (1815-2015)

Amb un solemne Tridu d'Acció de Gràcies a Déu, els dies 4-5-6 de desembre, la parròquia de Santa Bàrbara, màrtir, la qual dona el nom al poble de Santa Bàrbara (Montsià), ha celebrat amb joia els 200 anys de la seva erecció com a Parròquia essent el seu primer rector Mn. Ramon Sabater nomenat l'1 d'agost de 1815 pel bisbe Manuel Ros de Medrano. Trenta anys més tard els límits parroquials servien perquè Santa Bàrbara assolís la segregació de La Galera formant un nou poble independent.

El primer dia del Tridu, coincidint amb la festa patronal de Santa Bàrbara, el 4 de desembre, fou presidit pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casa-

nova. El segon dia fou presidit pel vicari general, l'Il·lm. José Luis Arín. La celebració de l'Eucaristia fou precedida per una xerrada-col·loqui sobre la història de la Parròquia que disertà l'historiador local Màrius Pont, membre del Centre d'Estudis Planners. El Tridu fou conclòs el diumenge 6 de desembre amb una solemne Eucaristia presidida pel nostre bisbe Mons. Enrique Benavent.

Abans de finalitzar la celebració, el Sr. Alcalde, l'Il·lm. Alfred Blanc, adreçà unes paraules de felicitació a la Parròquia ressaltant-ne la bona col·laboració entre Parròquia i Ajuntament per al servei del poble.

Mn. Ferran Aspa

Acció Catòlica General. Sector Xiquets

Del 4 al 6 de desembre les parròquies de Sant Pere (Benicarló), Sant Josep Obrer (La Ràpita), l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria) i Sants Joans (Rossell) van viure a l'acolliment de les Teresianes, a Jesús, una entrançable convivència amb infants de postcomunió.

A partir de la campanya institucional de Càritas per a aquest any, vam treballar el món de les empremtes, aquelles que tots portem a sobre i aquelles que podem deixar en els altres i en el nostre món. L'elevat nom-

bre de participants (74 entre infants, catequistes i mossens) ens va dur a aprofitar l'església de la Casa Mare de les Teresianes per a les pregàries i la celebració de l'Eucaristia.

Tots valorem molt positivament tant la trobada com el fet de treballar interparroquialment i compartir els esforços, la feina, els recursos i el plantejament engrescador de l'Acció Catòlica General en els diferents sectors de xiquets, joves i adults.

Acció Catòlica General,
Sector Xiquets

AGENDA

► **Divendres 29**, Temple Reparació, 19.30 h, Mossèn Sol.

► **Dissabte 30**, l'Hospitalet de l'Infant, 9.30 h, Assemblea Carismàtica / Catedral, 17.30 h, Jubileu de catequistes.

Temple de la Reparació (Tortosa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. □ Dimarts [2Tm 1,1-18 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 3,31-35]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. i); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimecres [2S 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant

Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dijous [2S 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4,21-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Divendres [2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels

Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, rel. La Salle; beat Sebastià Valfré, prev. congregació de l'Oratori.

31. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.). [Jr 1,5-5.17-19 / SI 70 / 1C 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

Diumenge III de durant l'any

► Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

► Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*
És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dóna seny als ignorants. R.
Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-14.27) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4.4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Nazaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegué i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.»

► Lectura del libro de Nehemías (Neh 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdras trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley. Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

► Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,12-14.27) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungió. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijos en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

COMENTARI

Cal reconèixer la solidesa de l'ensenyament rebut

Esdres llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu i uns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. També avui «l'Església no deixa mai de prendre el Pa de Vida de la Taula, nodrint-se'n i distribuint-lo als fidels: tant el Pa de la Paraula com el Cos de Crist» (DV 21).

Perquè «el fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, aollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121), que és la comunitat dels qui escolten la Paraula de Déu per a viure-la i, a la mesura que la van vivint, la van entenent millor.

El guiatge de la Paraula de Déu configura la vida dels qui pel baptisme *som cos de Crist*. Per això cal *que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres; i quan un membre sofreix, sofreixin amb ell tots els membres*.

L'evangelista Lluc escriu per donar a conèixer la solidesa de l'ensenyament rebut.

Quin és el centre sòlid de l'ensenyament rebut pels cristians de llavors i els d'ara?

Al centre hi ha una persona —*Jesús*— amb un missatge: *proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

El discurs programàtic de Jesús es basa en *Is 61: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu: m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts; m'ha enviat a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

Jesús, comentant el text profètic, afegeix la referència a les notícies sobre *els fets ocorreguts entre nosaltres* amb ell mateix de protagonista: *Això que sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat*.

«Això» es refereix a què Jesús, *Ungit amb Esperit Sant, passà fent el bé i guarint els oprimits pel diable perquè Déu era amb Ell* (Ac 10,38).

Igualment avui ser deixebles de Crist implica seguir el seu mateix estil de vida: *passar fent el bé amb obres de misericòrdia tant corporals com espirituals i guarint els oprimits*.

Mn. José Luis Arín